

ממשיכים לעבודת ה' תמיד

מבצע עבודת השליחות

כ"א כסלו ה'תשע"ט
ערש"ק פרשת וישב • גליון ה'

והנה ידוע הוא אשר דרש כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ מכל אלו שזכו להסתופף בצלו, ומכל שכך מאלו שזכו להיות תלמידיו, אשר יהיו נרות להאיר דוקא, ולא הסתפק בדרישה, כי אם גם האציל מרוחו והשפיע בהם כח אשר בהשתדלות הראוי' יוכלו למלאות דרישה זו. ובכל אחד מאתנו תלוי להוציא זה מן הכח אל הפועל, אף שלפעמים דרוש לזה התחזקות יתרה ויגיעה.

(אגרת קודש מי"א אלול ה'שי"ת, בתרגום חפשי)

מהותו של שליח

הרב ישראל שמוטקין

סימנא בעלמא

התוועדות עם הרב מנחם מענדל גרונר

כך נראה חסיד ליובאוויטש, חב"ד'ניק, תמים, בחור-ישיבה ירא-שמים

משיחת כ"ב תמוז תשי"א לתלמידים הנוסעים בשליחות המל"ח

שאלוהו חבריו החסידים - שהורגלו לתעלוליו - מה פשר התעלול החדש ("וואָס איז דאָס פאַר אַ נייער שפיצל")? השיב להם ר' שמואל מונקעס: בנוהג שבעולם, שעל יד סנדלר תלוי' נעל, על יד זגג תלוי' פיסת זכוכית. וכיו"ב. וכמו כן מן הראוי שעל יד חצירו של הרבי יהי' תלוי חסיד... כדי שידעו שכאן נמצאת חצירו של הרבי.

ועל-דרך זה בעניננו: כל מי שרואה אתכם יחשוב שכך נראה חסיד ליובאוויטש, חב"ד'ניק, תמים, בחור-ישיבה ירא-שמים (וכיו"ב בשאר התוארים שיתארו אתכם), וישאר אצלו הרושם שכך צריכים להתנהג חסידים, תמימים, מקושרים, אלה שנוסעים בשליחותו של הרבי לעסוק בהפצת היהדות וחיזוק התומ"צ. ובמילא, צריכים לידע שנושאים אחריות גדולה.

אמנם, כיון שהרבי הוא זה שהנהיג הדבר, והוא זה ששולח אתכם בשליחות זו - בכחו וביכולתו של כל אחד מכם למלא שליחות זו, שלא זו בלבד שלא יהי' היפך הכבוד ח"ו, אלא אדרבה, שיתקבלו ידיעות על-דבר גודל ההתפעלות ("גוואַלדיקע התפעלות") ממהותם של תלמידי ליובאוויטש ("וואָס אַ ליובאוויטשער בחור איז!")

ב יון שנסיעה זו היא בשליחותו של הרבי, יש בה כמה וכמה מעלות, ונתעכב עתה על שני דברים הנוגעים לפועל:

א) כיון שזוהי שליחותו של הרבי - בודאי יצליחו בזה, רק שלא יקלקלו בעצמם ("מען זאָל נאָר אַליין ניט קאַליע מאַכן"). - כשנוסעים בשליחותו של הרבי, בכח המשלח, הרי זה כמו שהרבי נוסע ("דער רבי פאַרט"), ובמילא, לא שייך שיהיו מניעות ועיכובים בדבר. התלמידים צריכים רק להיות כלי מוכשר, וככל שתגדל הכשרת הכלי, תתמלא השליחות במהירות ובהצלחה גדולה יותר.

ב) כיון שזוהי שליחותו של הרבי - צריך לידע גודל האחריות שנושאים על עצמם. אותם יהודים שהנכם נוסעים אליהם, יסתכלו עליכם בתור שלוחים של הרבי, בתור דוגמא-חי' של חסידים, ובמילא, צריכים אתם לתקן את עצמכם ("אויס-ריכטן זיך"), כדי להקראות באופן המתאים לכך.

ר' שמואל מונקעס הלך פעם עם קבוצה של חסידים, בחזרתם מהתוועדות, דרך חצירו של רבינו הזקן, וקפץ ר' שמואל מונקעס על הגדר ונתלה על שער החצר.

לזכות
ר' שניאור זלמן
והוגתו מרת יוכבד שיחי
ומשפחתם
מינסקי
להצלחה רבה ומופלגה
בגשמיות וברוחניות
ולעילוי-נשמת אמו
מרת שיינא בעשא בתיה
בת יוסף דב

יוצא-לאור במסגרת מבצע "עבודת השליחות" שעי' ועד תלמידי התמימים העולמי' והתלמידים השלוחים
בשיתוף 'המרכז לעניני חינוך' וחברת **Jewish Educational Media**

גליון זה כולל תמונות ייחודיות ומסמכים בפרסום ראשון, המתפרסמים באדיבות ארכיון התמונות,
האודיו והוידאו של הרבי **The Living Archive** ופרויקט **My Encounter** לשימור זכרונות
ועדויות מהרבי, של חברת **Jewish Educational Media**
חומרים אלו הינם תחת זכויות יוצרים הבלעדיות של **JEM**

עימוד ועיצוב: *y.w. graphicdesign* המערכת: Avodashashlichus@gmail.com

הרב ישראל שמוטקין
שליח הרבי למדינת וויסקונסין,
חבר ועד אגו"ח העולמית

שלח לך לדעתך

העמקת דעת בעניין השליחות

מיהו שליח?

אבל מצד שני הרבי עיצב משהו ייחודי והוא - שליחות ושלוחים.

חובה וזכות

כשהרבי ממנה מישהו להיות שלוחו, האדם יוצא מגדר 'איש פרטי' והופך להיות שלוחו-נציגו של הרבי. זאת-אומרת, שהוא לא רק ממלא את רצון הרבי במבצע פרטי של הרבי, אלא כל הווייתו ומציאותו הן היותו נציגו של הרבי.

שליח - בעצם היותו שליח - הוא בקטגוריה אחרת לחלוטין.

בהקשר לזה, התבטא הרבי בשמחת-תורה תשמ"ו שאפילו בזמן השינה השליח הוא שליח, מעצם העובדה שהוא ישן במקום השליחות ולא כאן.

פעם דיבר הרבי בחריפות רבה בעניין שתיית משקה מעבר לנקבע בגזירה, ואמר שמי שעובר על עניין זה, אינו רוצה שיהיה שלוחו. היה זה בחג בשבועות ובהמשך לכך אמר הרבי שאינו רוצה שאותם שעברו על הגזירה ייצאו ל'תהלוכה'. לומר לו לא לצאת למבצע תפילין - התבטא הרבי - אינני יכול, שכן זוהי חובה המוטלת על כל יהודי, אך לתהלוכה - שזהו עניין אותו חידש הרבי - מורה לו הרבי שלא לצאת בשליחותו.

'מבצעים'? זהו חיוב המוטל על כל יהודי. אבל הרבי חידש שיהיו יהודים שכל חייהם הם שליחות.

אם כן, מצד אחד כל מי שמקדיש מזמנו ומרצו למלאות את חובתו, הרי הוא שליח של נשיא הדור שמורה לו לבצע את שליחותו של הקב"ה; אך יש הבדל עצום בין אדם המקדיש מזמנו לכך, שמתעסק בשליחות, לבין מישהו שמסר את כל חייו לכך - שכל חייו הם שליחות.

כיון שתוכן השליחות היא 'ביטול' המציאות שלנו

ה ההבדל בין שליחות ל"מבצעים"?

בכדי להבהיר את ההפרש ביניהם יש להקדים את חידושו של הרבי בעניין עבודת אנשי הדור השביעי בכלל, ובעבודת השליחות בפרט.

בדורות הקודמים התביעה מהחסיד הייתה התמקדותו בחייו הפרטיים - בתפילתו, בלימודו, ב'ביטולו' ובהתעלותו הרוחנית. גם כאשר החסיד עסק בגמילות חסד עם הזולת, הוא עשה זאת כחלק מעבודתו כאיש פרטי.

כמובן שחסידים לא היו ח"ו אנוכיים ולא שקעו בעצמם. הם שאפו ועסקו ב'ביטול' לאלקות ובהתמסרות לרצון השם, הניחו את מאווייהם ונוחותם הגשמיים למען עבודת השם, ושאפו לחיות כל הזמן בתודעה של "אני נבראתי לשמש את קוני", אבל כל זה עסק בהתעלות הרוחנית האישית שלהם.

הרבי לימד, חינוך וטבע בתודעתנו שאין מושג של חיים פרטיים. הרבי דרש מאתנו שנחיה באופן מעשי בתחושה ש"אני לא נבראתי", אין לי חיים משלי, וכל מציאותי - כפי שהרבי מדגיש - אינה "אלא לשמש את קוני".

כך הדבר ביחס לחיינו הגשמיים, בהם מוטל עלינו להניח הכל בכדי למלא את השליחות; וכן הוא גם בחיינו הרוחניים, גם שם מוטל עלינו להניח את טובתנו הרוחנית האישית כאשר זה נוגע בקירוב יהודים, למשל. אז, צריכים אנו לדבוק במטרה לעשות לו ית' דירה בתחתונים.

דוגמה המבטאת את העבודה שאין לנו חיים פרטיים וזמן 'משלנו', וכל הזדמנות מנוצלת לקירוב יהודים לתורה ומצוות: כשאנו נוסעים במטוס, אין מושג כזה שעתה הנך 'איש פרטי', בזמן הטיסה עליך למצוא יהודים ולהניח עמם תפילין.

מי שמתנהג כך, ממלא את רצונו של הרבי ומבחינה זו, הרי כולם הם "שלוחי הרבי".

של השליח, הרי שההצלחה שרואים בשליחות - בזכות ברכותיו של הרבי המביאה את סיועו של הקב"ה למעלה מהטבע לגמרי - עלולה לגרום את המחשבה המוטעית והרחוקה מן האמת ששליחות זו "שלי היא".

על כן, ובפרט כשהציאה ל'שליחות' לא דורשת מסירות נפש, וחסידיים חושקים בשליחות גם מצד מציאותם, ולא רק מתוך ויתור על מציאותם, חשובה מאוד העמדה ונקודת המבט בהן יוצאים לשליחות, והעמדתן לנגד עינינו בכל חיינו, שאם לא כן אנו עלולים חלילה לשקוע בעצמנו, ואף לפעול נגד מטרת השליחות, שכן מחשבות על מעמד ותפקיד עשויות להביא לפעולות ש'אינן מתאימות' לנו ויתרה מכך, ח"ו, למנוע מאחרים לפעול ולבצע את רצונו של הרבי בעולם, רק בשל שיקולים אישיים של כבוד ו'מי בראש' וכיו"ב.

והרי זוהי מעילה בשליחות - רצונו של המשלח הוא שיפעלו וישלימו מה שצריך להשלים, ובטח לא נוגע מי פעל בזה, והוא ח"ו מונע זאת.

הדבר דומה להלכה העוסקת באדם ששלח שליח בכדי לקדש עבודו אישה, ואותו שליח הלך וקידש את האשה לעצמו... וד"ל.

אבל כאשר זוכרים כל העת את המשלח, כש'בטלים' אליו, כשה'מציאות' והמעמד שלנו לא תופסים מקום אלא רק החפץ למלאות את רצונו, השליחות היא כדבעי.

ברכנו אבינו

'ביטול' זה ניכר גם באהבת ישראל הנדרשת מאתנו. מעבר לעובדה המובנת שאהבת ישראל היא יעד בפני עצמו - לאהוב כל יהודי; הרי, כפי שאמר הרבי, זהו היסוד ועמוד התווך של כל ה'מבצעים' וכל ענין השליחות, שכן אם לא אהיה חדור באהבת ישראל, מדוע שאחפש להניח לאותו 'ישראל' תפילין.

ומשעה שמפנימים זאת, מתעורר הרגש שכשם שלא יכול לעבור עלינו יום בלא הנחת תפילין, כך לא יכול לעבור יום בלי לסייע ליהודי. והסיוע החיוני ביותר ליהודים הוא לקרבם לתורה, לחסידות, לרבי.

אם זו המטרה והתכלית, וה'מציאות' שלנו אינה נמצאת באמצע - לא ייתכן שלא יימצאו פתרונות לכל הבעיות וחילוקי הדעות שמתעוררים.

אם הרבי עומד לנגד עיניו של שליח שמתעוררות לו בעיות עם השליח המופקד על עירו ומדינתו, ולחילופין

והנחתה על הצד לטובת שליחות המשלח, מוטל עלינו, השלוחים, להיזהר שלא לשכוח את מהות ותוכן השליחות - מוכרחים אנו לזכור שהשליחות היא אינה קריירה מצליחה שמעצימה אותנו. להיפך, היא מסירת כל הווייתנו לרצון המשלח.

רצוא ושוב

נחדד ונבהיר זאת:

באחד ממאמריו, כתב הרבי הרי"צ שיש אדם הלומד תורה משום שהוא מרגיש שאם אינו למדן הרי הוא 'אינו מענטש', כשם שיש אדם שמכיון שאין לו כסף יחוש שאינו בן-אדם, וכך מי שאילו לא יעסוק בעבודת התפילה - יחוש שאינו 'מענטש', ועל-כן הוא מתפלל בכוונה וכו'.

ב"ה, אנו עומדים היו במצב בו כל אחד ואחד עושה כל מאמץ כדי לצאת לשליחות, ומי שאינו יוצא לשליחות חש שלא בנוח, "ער איז ניט קיין מענטש", הוא לא בן אדם.

ולצד המעלה הגדולה שבדבר, ובוודאי עצם הרצון לצאת לשליחות נובע מהנפש האלקית, עלולה חלילה להתערב במשך הזמן איזו פניה עצמית, ולהיווצר חסרון במסירות הנפש ומסירת הרצון והביטול לתכלית לשמה יצאנו בשליחות;

יש אמרה חסידית האומרת שהקב"ה נתן לישראל את תורתו, ובהיותה תורת ה' היא מסייעת לבטל את ה'ישות' של האדם, והנה גם לשם הצליחה ה'ישות' להתגנב; על-כן נתן הקב"ה את החסידות אשר כל כולה היא תורת 'ביטול היש'.

אבל, גם לשם התגנבה ה'ישות'. גם מכך שלומדים חסידות עשויה להיות 'ישות'...

לכך, נתן הקב"ה את התרופה של 'עבודת התפילה', שאמורה לבטל כל תחושה של מציאות, והנה - גם לשם התגנבה הישות ודווקא מהעיסוק בעבודת התפילה היא עלולה לצמוח...

לכך, יש את ענין ההתוועדות. אבל כולנו יודעים - שהיום לא קשה ל'ישות' להתגנב גם אליה...

אל זה אביש

כאן הגיע עניין השליחות, שכל כולו מסירות נפש ומסירות הרצון ו'ביטול עצמי' מוחלט לשליחות. אבל גם בעניין השליחות, אף כי כל עניינה הוא ביטול מציאותו

המשלח, הרבי, ממנה באמצעים שונים; אם בהוראה ישירה, אם באישור ואם בסדר שקבע שהשלוחים שמינה יכולים למנות גם הם שלוחים.

המטרה בכל זה היא, כמובן, בכדי שיהיה סדר. וידיעה זו נוגעת הן לשלוחים הראשונים שנשלחו והן לשלוחים שנתמנו על-ידם באופן של "שליח עושה שליח" - השליח השני הננו שליח על-ידי הרשות שניתנה לשליח הראשון למנות עוד שליח, ומצד שני גם זכותו של השליח הראשון היא רק כאשר הוא ממלא את תפקידו בהתאם לרצונו של המשלח.

[מובן גם, שבלי מינוי על-פי הסדר שקבע הרבי אין שייך כל עניין השליחות. ובפרט אם זה באופן שנוגד את הסדר שהרבי קבע. וד"ל].

זאת עלינו לזכור תמיד: כל היותנו במקום שליחותנו הוא למלא את רצון הרבי, להביא את משיח על-ידי קירוב יהודים לתורה ומצוות, ליהדות, לחסידות, לאלקות.

הרבי תובע מאתנו כל העת - שנחיה "כל היום" בתחושה שלא נוכל לנוח כל זמן שמשיח לא בא. שזה 'יגע' לנו, יזעזע אותנו. אז, נהיה שלוחים אמתיים ונזכה אף להביא את משיח.

אם הרבי עומד לנגד עיניו של שליח המופקד על מדינה או עיר, הם לא יהיו מוכנים שחס-ושלום הפער ביניהם ימנע פעולה - ולו הקטנה ביותר - שלשמה נשלחו, ויותר מכך לגרום חלילה צער לאבינו רוענו הרבי, ולמנוע את מימוש רצונו ושאיפתו רק בגלל ה'אגו' האישי שלהם.

אהבת ישראל היא היסוד והיא גם אבן הבוחן ל'ביטול' הזה.

שליח עושה שליח

היום נפוץ התואר 'שליח ראשי', אולם לפי מיטב ידיעתי הרבי לא השתמש בלשון הזו. כפי שהרבי מסביר בשיחותיו הקדושות, הרבי שלח שלוחים והוא גם נתן להם את הכח והשליחות שהם ימנו שלוחים תחתיהם - "שליח עושה שליח". בכך, גם ה"שליח עושה שליח" הוא שלוחו של הרבי.

עצם התואר שליח אומר שהמשלח שלח אותו. אדם אינו יכול למנות את עצמו לשליח, כשם שאדם לא יכול למנות את עצמו לקדש אשה עבור חברו מבלי שהחבר הטיל עליו את השליחות הזו. מהותה של שליחות היא שמישהו ממנה אותך להיות שלוחו, ואך ורק בתנאים אותם הציב כדי שתיעשה שלוחו.

זה לא אתה!

התוועדות עם הרב מנחם מענדל גרונר
משלוחי הרבי לארץ הקודש, משגיח ישיבת תורת"ל קרית גת

כששליח מתחיל את עבודתו, אם בגיוס כספים, אם בקשר עם אנשים, ואם בשיפוץ מבנה לבית חב"ד, הוא יכול למדוד את זה לפי היכולות והכישורים שלו. אבל כשהרבי אומר "ווערט שלוחים" פירוש הדבר הוא: תעשו 'סוויצ' בכל ההסתכלות שלכם! לא אתם הולכים כאן, כי אם הרבי!

ואם הרבי הולך כאן, לא רלוונטי מה הפחות והכישורים של השליח, כיוון שלא השליח הוא שפועל את שצריך, ולכן אין לחשוש ממגבלות שנובעות מחוסר יכולתו שלו.

"היו שלוחים" פירושו: הניחו את עצמכם על הצד. אל תהיו מנהלים ועצמאיים, אל תפעילו את שיקול הדעת שלכם ותפעלו בהתאם ליכולות שאתם סבורים שיש בידכם, אלא היו שלוחים של הרבי. היו בטלים אליו, תדעו שהוא זה שפועל פה, ותעבדו בדרך זו.

בעניין זה, שמעתי מאבי שי' בשם הרב חדקוב ע"ה שסיפר לו שפעם שלח אותו הרבי למונטריאול לפגישה חשובה עם אישיות מכובדת מאוד, והרב חדקוב אמר שהרבי אמר לו כך:

דע שאתה נוסע בתור שליח שלי, ובמילא אתה צריך

שיחה שהרבי אמר בהתוועדות שבת כינוס השלוחים תשמ"ז הכריז הרבי: "ווערט שלוחים!". היו שלוחים.

למי נאמרה השיחה הזאת? מי היו משתתפי ההתוועדות? הלוא היו אלה השלוחים עצמם!

הרבי הרי דיבר בהתוועדות על כינוס השלוחים ומעלותיו, ופתאום אומר הרבי "ווערט שלוחים" דווקא לאלו שהם כבר שלוחים!?

לעניות דעתי, אפשר לומר בדרך אפשר שהציווי הוא אכן לשלוחים עצמם. להם אומר הרבי: היו שלוחים!

זאת אומרת: כל אדם שפותח מפעל חיים עושה את המקסימום שביכולתו, ולפעמים אף מעבר ליכולתו, ומנצל את מירב כוחותיו כדי שהמפעל יצליח. שליח עשוי גם הוא לנהוג כן - להשקיע את המקסימום של יכולותיו, ולחיות בשליחות.

אבל שליחות היא דבר שונה לחלוטין: אדם שפותח עסק עושה את מקסימום יכולותיו, הוא לא יכול לצפות מעצמו לעשות משהו שמעל ומעבר ליכולות שלו.

ב

להתנהג בכל דבר באופן בו אני צריך לנהוג. זאת אומרת שאם תהיה הגבלה כלשהי תתאר לעצמך שאני הוא הנוסע, וכשם שאני לא הייתי מתחשב בשום הגבלות, מניעות ועיכובים, כך - באותו אופן - אתה צריך לנסוע.

במדבר סיני

בכינוס השלוחים העולמי דהאי שתא, נסעתי ל'באנקעט' יחד עם השליח הנודע הרב שלמה קונין שי' מקליפורניה. בדרך, הזכרתי לו מאורעות שאירעו בשנת תשל"ד, בה הייתי בשליחות בקליפורניה, מאורעות שהינם בבחינת "לא יאומן כי יסופר", בהם ר' שלמה נהג באופן של "לכתחילה אריבער" מתוך מסירות נפש ממש, בידעו כי זה לא הוא שפועל, כי אם הרבי.

אציין דוגמה אחת, כדי לסבר את האוזן:

בימי הקיץ, קיים ר' שלמה 'קעמפ' לילדים בצפון לוס-אנג'לס. הוא קרא לקעמפ בשם "אברהם אבינו", והסיבה לכך הייתה משום שלא היו במקום מים וחשמל...

עבור ילדי קליפורניה הייתה זו אטרקציה חווייתית, לחיות כמו לפני 2000 שנה, אבל המדריכים נשברו מאוד מהתנאים הבלתי-אפשריים, ור' שלמה הודיע לי שהלילה אנו נוסעים למסע הסברה.

וכך, בשעת לילה יצאנו לדרך של שעות ארוכות ב'טנק מבצעים' שהיה ברשות ר' שלמה. לאחר כשעתיים וחצי של נסיעה, עצר הנהג ואמר שבלתי ניתן להמשיך לנסוע כעת, שכן הכביש שלפנינו מפותל, תהום פעורה משני צדיו, וחושך מצריים עוטה את האזור המדברי.

ר' שלמה הורה לו לעבור למושב האחורי, תפס את ההגה, לחץ עם הרגל על הגז וניגן "לכתחילה אריבער".

לא הבנתי כמה מסוכן הדבר עד אשר ראיתי שהנהג - שהיה מאנ"ש - מוציא סידור ומתחיל לומר וידוי...

אך ר' שלמה המשיך בנסיעה, והגענו בשלום.

מה עבר על ר' שלמה באותה שעה? האם הוא התכוון להסתכן? הוא הימר על חיינו? לא ולא! הוא חשב על כך שלא הוא נוסע כאן, הרבי נוסע כאן! וכשהרבי נוסע, אין כל הגבלות.

הוא פשוט האמין בכך בכל לבו, ידע ללא ספק שהרבי נוסע כאן והוא עצמו אינו כלום, ולכן הוא הצליח. הצליח במקרה המדובר, והצליח בהקמת בתי חב"ד ומוסדות מפוארים בכל רחבי לוס-אנג'לס, ולהביא את הרבי בגאון להמוני יהודים.

אני נוסע אתך!

אני מספר זאת כדי לחדד ולהדגיש את העובדה שמהות השליחות היא העובדה שהרבי הוא שפועל ומצליח,

ר' שלמה הורה לו לעבור למושב האחורי, תפס את ההגה, לחץ עם הרגל על הגז וניגן "לכתחילה אריבער". לא הבנתי כמה מסוכן הדבר עד אשר ראיתי שהנהג - שהיה מאנ"ש - מוציא סידור ומתחיל לומר וידוי...

והשליח הוא בבחינת ידיים ורגליים שבאמצעותם הרבי פועל. וכשהשליח אכן חדור בכך וממלא את השליחות באופן כזה, כשהוא לא מתפעל מענייני העולם והנחותיו אלא אך ורק את מה שהרבי רוצה ובאופן שהרבי רוצה, הוא רואה נפלאות ממש במוחש. העובדה שהרבי נמצא אתו ופועל נראית בגלוי.

כששליח יודע שהוא לא נמצא כאן, רק הרבי נמצא כאן, הוא שוכח מעצמו ומהנחותיו וחושב איך הרבי היה עושה את זה, אזי מתגלה שהרבי הוא שעושה את זה, והתוצאות הן בהתאם.

דודי, הרב יצחק דוד גרונר, זכה להיות שלוחו של הרבי באוסטרליה. מעבר לשליחותו באוסטרליה, הטיל עליו הרבי לנסוע לשליחויות שונות במדינות רחוקות.

באחת הפעמים, שלח אותו הרבי למדינה רחוקה מאוד בכדי לבדוק את כשרות המקווה במקום, בו הייתה קהילה קטנה. הדרך מבית המלון בו הוא התארח לבית הכנסת ארכה כשעתיים וחצי, גשמים עזים ניתכו ארצה באותו יום שבת, אך הוא לא שת לבו להם ועשה את הדרך הארוכה תחת המטר הסוחף אל בית הכנסת. הוא הראה לי אחר-כך את הטלית בה היה עטוף, היא הייתה כולה צבועה בכחול, שכן הצבע של הסירטוק עבר אליה...

זו דוגמה אחת שבמקרה ידוע לי עליה לשליחויות המאתגרות להן זכה שהרבי ישלח אותו.

בשנת תש"מ הוא לא חש בטוב, וכשנכנס ל'יחידות' אמר לרבי כתוכן הזה: את השליחות שהרבי שלח אותי לאוסטרליה, אבצע בכל העוצמה; אולם הנסיעות הללו

אמר ר' מענדל שאבן הבוחן לבחירת הסוס הייתה האופן בו נוהגים הסוסים כשהם עוברים את הנהר הגדול; שכן שלושה סוגי סוסים נראו שם - סוסים חזקים שרצים ועוברים במהירות את הנהר, סוסים חלשים שמתקשים בחציית הנהר ונותרים מאחור, אבל היה סוג שלישי של סוסים - גם אלה היו חזקים מאוד ועברו את הנהר במהירות וללא כל קושי, אולם הם פנו כל העת והביטו אחורה, וכשראו סוסים שלא מצליחים לעבור את הנהר, רצו בחזרה לנהר וסחבו אותם החוצה.

סוסים אלה, שפונים אחורה בכדי להציל את הסוסים החלשים, הם הסוסים הראויים להשתייך לקוזקים.

אמר ר' מענדל לתלמידי התמימים: אנחנו לא עוד 'סוסים', כבכל הישיבות. אנו 'סוסים של הקוזקים', תלמידי 'תומכי תמימים'. יש לנו שליחות, אנו כולנו שלוחים. בתוך הישיבה יש בחורים שמצליחים בלימוד ובעבודה אך מסתפקים בכך, יש בחורים חלשים שמתקשים בכך, אבל יש בחורים - וזהו בחור בתומכי תמימים - שמצליחים מאוד בלימודם ובעבודתם אך כל הזמן מביטים אחורה ומסייעים לבחורים האחרים, מחלצים אותם.

אני מספר את הסיפור בקצרה, ואילו ר' מענדל סיפר אותו בהמשכים, לאורך מספר שבועות אבל המסר הוא אחד: חסיד של הרבי, הוא סוס מובחר, סוס של קוזקים. הוא עסוק באחרים ובהצלחתם, ולא שקוע בעצמו ובהצלחתו.

היום תפקידם של הבחורים והדבר אותו הרבי תובע מהם הוא לשקוע בלימוד נגלה וחסידות ולעסוק בעניינים הדרושים מתלמידי התמימים, אולם רצונו של הרבי לגלות אלקות בעולם והאופן בו מוטל על שליח לנהוג, מוטל גם על תלמידי התמימים.

דורשות ממני מאמצים רבים וקשים, וכרוכים בטרחה עצומה ובהליכה ממושכת, אין לי הכוחות לכך!

אמר לו הרבי: אם אני אסע אתך יהיה לך יותר נעים. תדע לך, שאני נוסע אתך לכל מקום אליו אתה הולך!

הוא פרץ בבכי עז, ואף שהיו לו עוד דברים שרצה לשאול עליהם יצא מיד מהחדר בבכי נורא.

כשהוא יצא מ770 על מנת לחזור לאוסטרליה, יצא הרבי לדלת הראשית כדי ללוותו. כאמור, היה זה בשנת תש"מ, כאשר כבר לא היה מצוי שהרבי ייצא ללוות שליח. בכך, הרבי המחיש לו שהוא נוסע עמו...

שליח מוכרח לדעת ולהפנים שהשליחות לא קשורה ליכולותיו ולתכונותיו. לא הוא שעושה את השליחות, אלא הרבי הוא שעושה והולך לשליחות, והוא רק מבצע את מה שהרבי פועל באמצעותו. על כן, יש למדוד כל דבר על-פי הפחות של המשלח, ולא על-פי הפחות שלו.

סוס של קוזקים

במה דברים אמורים כשמדברים על תלמידי התמימים?

בשנת שליחותי כבחור בישיבה בכפר חב"ד, התוועד המשפיע ר' מענדל פוטרפס ותיאר את אופן בחירת הסוסים עליהם רכבו הקוזקים.

סוס של קוזק מוכרח להיות חזק וגיבור, וכאלו היו רק ביערות סיביר. סוסים אלו, היו בריונים ובלתי מתורבתים. הם היו כה חזקים, שבלתי ניתן היה לרכב עליהם, שכן הם פצעו את מי שישב עליהם. תפקידו של הקוזק היה להצליח לתפוס סוס כזה ולאמנו לפעול לשירותו ולהתנהג כראוי.

"צא וכבוש"

ובעלי-מומים - כל אלה שהם בבחינת "נמושות" ו"נמושות דנמושות".

וכשיסיימו "פכים קטנים" אלה - יקויים היעוד "ועלו מושיעים בהר ציון וגו'", ויפעלו ("מוועט אויספירן") ש"והיתה לה' המלוכה",

ובמילא יהי המעמד ומצב - כרצונה של תורת החסידות - שגם כאשר הולכים ברחוב, כשיושבים בבית, ואפילו בעת השינה, יכריזו ויצעקו: "אין עוד מלבדו!"

(משיחת י"ד שבט תשי"ב)

ובפרט שבזמנינו זה אין צורך לנהל מלחמות, שכן, המעמד ומצב הוא ש"הלא כל הארץ לפניך", ובמילא, "צא וכבוש"... צריכים רק לעמוד חגורים ("זיך אונטערגארטלען") ולילך מבית לבית, מחצר לחצר, מעיר לעיר, ויכולים - עם הידים - "שאָרן נפשות"... לקרב לבם של ישראל לאביהם שבשמים.

- כ"ק מו"ח אדמו"ר אמר ש"הנה זה עומד אחר כתלנו", אלא, שכיון שבגאולה מגלות האחרון יצאו כל בני"מ מהגלות ואפילו יהודי אחד לא ישאר בגלות, ממתין הוא שילקטו גם את ה"אחד מעיר ושנים ממשפחה", ה"עור ופסח", חולים

אין עליו אלא מילוי שליחות ובמילא כח המשלח עמו

להנשיר עצמכם

אגרת מכ"ד אדר-שני ה'תש"א אל "התלמידים התמימים שי' הבאים מאמריקה הדרומית" (בתרגום חפשי):

שימח אותי מאוד לשמוע אודות התעוררותכם והחלטתכם להתאסף מזמן לזמן להתחזק בקשר ביניכם בעניני לימוד והנהגה, ולהכשיר את עצמכם לפעולות ממשיות בחיזוק היהדות בכלל לפעולות ממשיות בחיזוק היהדות בכלל וחינוך הכשר בפרט במדינות מהן אתם באים, ולעמוד גם כעת בקשר תמידי עם חבריכם באותן מדינות כדי לעוררם

לפעול בחיזוק היהדות, לשלוח כמה שיותר ילדים ללמוד כאן בישיבות וכו'.

כחו זה בהם

במכתב-נללי שנכתב למחרת, בכ"ה אדר-שני של אותה שנה:

תלמידי בעל ההילולא, בניהם ובני בניהם, יש בהם כחו - כח המלמד את בן חברו תורה, ובמילא ישנה עליהם אחריות אל המלמד, בעל ההילולא. ולא עוד אלא גם אלו שרק ראו אותו - גם בהם יש כחו, כח המלמד. ואפילו אלו

העצה היחידית היא ללמוד

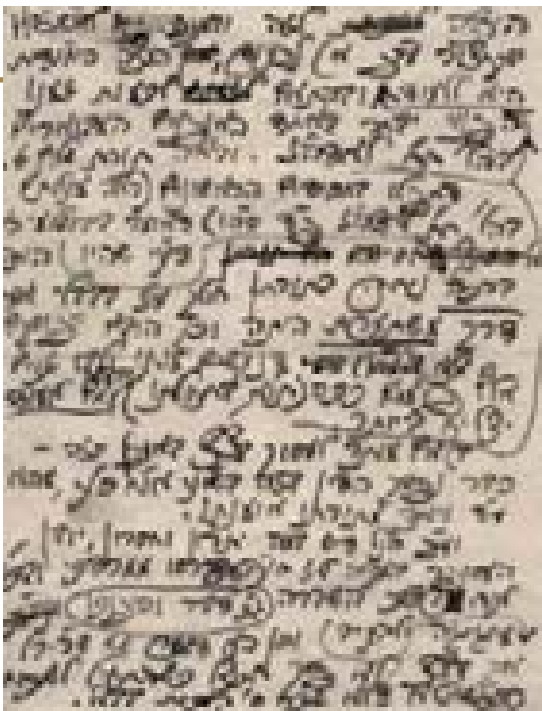
ממכתב לרב אברהם הענט על-דבר עסקנות ציבורית ולימוד התורה:

A HECHT.

העצה לזה ובמענה בקיצור עכ"פ [על-כל-פנים]

(א) לפענ"ד [לפי-עניות-דעת], העצה היחידית היא ללמוד דאפילו בחסידים הראשונים (ראה מעלתם בהל' ת"ת לאדה"ז פ"ד סה"ו) דאומר בירושלמי [ברכות] ה' א' דע"י [דעל-ידי] שהיו חסידים היתה ברכה ניתנה בתורתן חולק ע"ז [על-זה] בבבלי ואומר דרק משתמרת היתה וכך הובא בפוסקים. אלא שאמרז"ל דנעשים מוחו ולבו זכים אלף פעמים ככה (תו"א בתחלתו), ובמילא אם ילמוד יצליח ביותר. ובהתאם לכמות זמנו הפנוי יבחר באחד האופנים המבוארים בהל' ת"ת לאדה"ז. וראה תורת שלום.

(ב) אם מותר לעסוק בצ"צ [בצרכי-צבור] באופן כזה - כבר נפסק הדין בזה בשו"ע או"ח ס"ע, שהוא ע"ד ויותר מתורתו אומנתו. וע"פ הנ"ל דיש בזה יתרון וחסרון, יובן המסופר במגלה טז סע"ב, ג"כ דבר והיפוכו, דפרשו ממרדכי ובכ"ז לקח מרדכי השררה ולהעיר מחגיגה וכן הא דשמ"ר שם שריב"ל עסק בצ"צ ולא פסק תיכף כשהתחיל לשכוח (דפשיטא דלא שכח ס' הלכות בב"א).

אלמלא עוזרו

באגרת מיוחדת אל השד"ר הרב אלכסנדר סנדר מנקין
כותב הרבי בכ"ב אלול תשי"ב:

בנועם קבלתי מכתבו מג' תבוא, בו כותב שממשיך בעבודתו
קלייבען [לקצור] גשמיות בעד הישיבה - שבמילא נעשה
הגשמיות רוחניות - און זייען [ולנטוע] רוחניות, וכן
משתדל בהיותו בביתו להשפיע על סביבתו וכו'. ומה
שמסיים במכתבו שלפעמים רבות נופל במחשבתו ואומר
לעצמו מי הוא המטיף מוסר וכו' הנה בכלל ידוע מרז"ל
אלמלא עוזרו אין יכול לו, ובמילא לא הוא המטיף ולא הוא
האומר מוסר אלא שמוסר דברי אמת הלקוחים מתורת
אמת ובפרט חסיד העומד בהתקשרות לנשיאנו הוא כ"ק
מו"ח אדמו"ר הרי אין עליו אלא מילוי שליחות ובמילא
כח המשלח עמו וכ"ק מו"ח אדמו"ר יש לו גענוג ברייטע
פלייצעס דורכפירן [כתפיים רחבות מספיק להשלים]
שליחותו בכל מקום ובכל זמן ע"י כל אדם ובלבד שיעמוד
השליח בקישור עם המשלח.

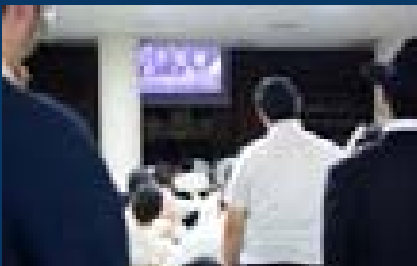
שלא ראו אותו, כחו זה בהם - על ידי כח המשלח, אשר על
ידי כח זה שלוחו של אדם נעשה כמותו.

וכמה דרגות בזה:

נתינת רשות וכח לשליח לעשות כמותו של המשלח, אבל
העשי' עשית השליח היא, כי השליח מציאות בפני עצמו
הוא בכל עניניו, אלא שהוא רוצה למלאות את השליחות.

נתינת כח מהמשלח לשליח לעשות, עד שהעשי' עשית
המשלח היא, כי אין פעולות השליח (בענין השליחות)
מציאות בפ"ע, ואינם אלא כח המשלח. נתינת כח מהמשלח
וביטול השליח להמשלח, עד שהשליח עצמו אינו אלא
המשלח. וכל אחד ואחד הנהו אחד מסוגים הנ"ל ואחריות
המתאמת לסוג זה עליו.

ובהתאם לדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר בסיום שיחתו הנ"ל,
הנה "מען דארף וויסן די כחות וואס מיר האבען, און דער
אויבערשטער זאל העלפן" [צריכים לדעת את הכוחות
שיש לנו, והקב"ה יעזור] להביא את הכחות לידי פועל,
ולהגיע להתכלית - להעשות, כדרישת בעל ההילולא, נר
המאיר בכל הפרטים המבוארים בהקדמת הקונטרס.

הוכרז הזוכה בהגרלה השניה

השבוע נערכה ההגרלה השניה על כרטיס טיסה לרבי, בין משתתפי המבצע בשבוע השני, בה זכה הת' שניאור זלמן שי' קרלנשטיין משיבת תות"ל ברחובות.

השליח לבאר שבע התוועד בביתר

מערך ההתוועדויות המיוחדות בקשר עם המבצע הארצי נמשך, ולרגל היום הבהיר י"ד כסלו נערכה בישיבת תות"ל בביתר-עילית התוועדות מרוממת עם הרב זלמן שי' גרליק, שליח הרבי לבאר-שבע, שבמשך שעות ארוכות עורר את תלמידי התמימים על עבודת השליחות, והתביעה מכל תמים ותמים שנגזרת מעניין זה.

פרישת שלום מישיבות תות"ל ברחבי הארץ

ספר השליחות

בימים אלו קיבלו אלפי המשתתפים במבצע השליחות הענק, שלמדו את שיחותיו של הרבי בעניין השליחות מתוך קובץ המבצע את השי המיוחד "ספר השליחות" בן למעלה מ-600 העמודים.

עם קבלת הספרים נפתח חלקו השני של המבצע, ומעתה יילמדו שיחות נבחרות מתוך הספר.

יחד עם הספר קיבל כל משתתף "לוח מורה שיעור" וסימניות על חומר הלימודים במהלך שלושת השבועות הקרובים.

